

годѣ измѣнение на работитѣ въ империята и, по-частно въ размирена България, но послужи напроотивъ да се влоши още повече това положение и да се увеличи и разпространи още повече терорътъ. Мурадъ V-и, който царува едва три мѣсеца, бѣше просто играло въ ржцѣтѣ на ония, които бѣха го възвели на прѣстола и убили чича му Азисъ. Възможно е той наистина да е билъ въодушевенъ отъ най-благн намѣрения и отъ най-человѣколюбиви чувства, както се обяви при възшествието му, но той бѣ монархъ безъ никаква сила, и въ всѣки случай той нѣмаше време, а главното, нѣмаше и възможность да покаже частъ поне отъ тия прѣдполагаеми у него добри за единъ добъръ владѣтель качества. Той живѣеше въ двореца си като плѣнникъ на чичовитѣ му убийци, сега негови ужъ съвѣтници.

Тревогата въ Цариградъ бѣше обща. Всички тукъ, и турци и християни, не знаеха, какво може да донесе настѣпаещата нощъ и какво ще роди сутринята. Едно глухо вълнение господствуваше въ всички слоеве на обществото безъ разлика на вѣра и на народность, и всички като че ли очакваха новъ нѣкой прѣвратъ въ държавния строй. Турцитѣ явно роптаеха въ своето негодувание, а всички други, християни и евреи, бѣха като смаяни при господствуещата неизвѣстность. Цариградскитѣ българи не прѣставаха да се посѣбиратъ пакъ тукъ-тамъ частично и да си съобщаватъ единъ другому дневни новини, главно новини отъ отечеството, но и у тѣхъ сега страхътъ не бѣше гола дума, защото и ненавистьта противъ българското име бѣше се усилила, особено между турското население, а най-вече между побуднитѣ измежду него.

Привикнали до скоро да слушатъ за смутни само въ Босна и Ерцеговина и Черна-гора въ Балканския